Lublin, 15 października 1946 r.

LUBELSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 20.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

A. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych

B. Publikacje Władz Naczelnych

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY.

A. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych.

Poz. 103

ZARZĄDZENIE WOJEWODY LUBELSKIEGO

z dnia 9 października 1946 r.

o zmianie zarządzenia Wojewody Lubelskiego z dnia 12 stycznia 1946 r. o zakresie czynności i aprobaty Wojewody Lubelskiego, Wicewojewodów, Naczelników Wydziałów i Kierowników Oddziałów.

Na podstawie art. 36 ust. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz § 37 rozporządzenia Min. Spraw Wewn. z dn. 13 sierpnia 1931 r. w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U.R.P. Nr. 76 poz. 611) zarządzam co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu Wojewody Lubelskiego z dnia 12 stycznia 1946 r. o zakresie czynności i aprobaty Wojewody Lubelskiego, Wicewojewodów, Naczelników Wydziałów i Kierowników Oddziałów (Lub. Dziennik Wojew. Nr. 1 poz. 1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Ustalam następujący zakres działania:

I. Wszystkie sprawy Wydziałów:
1. Ogólnego
i 2. Społeczno - Politycznego

oraz sprawy dotychczasowego Urzędu Ziemskiego wchodzą wyłącznie w zakres działania Wojewody.

W sprawach tych Wydziałów zakres aprobaty Wicewojewody ustalony statutem organizacyjnym Urzędu Wojew. z 1935 r. przechodzi na Naczelników tych Wydziałów.

II. Sprawy Wydziałów:
1. Samorządowego (i pożarnictwa),
2. Administracyjno - Prawnego,
3. Kultury i Sztuki,
4. Aprowizacji i Handlu,
5. Pracy i Opieki Społecznej,
6. Weterynarii i sprawy rolne

oraz sprawy Wydziału Wojewódzkiego wchodzą w zakres działania Wicewojewody Józefa Sokołowskiego.

III. Sprawy Wydziałów:
1. Odbudowy, i sprawy mieszkaniowe,
2. Komunikacyjnego,
3. Pomiarowego,
4. Przemysłowego,
5. Zdrowia,
6. Wojskowego,

wchodzą w zakres działania Wicewojewody Stanisława Szczepańskiego".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 października 1946 r.

Wojewoda:
(—) **W. Rózga**

Poz. 104

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY LUBELSKIEGO

z dnia 18 września 1946 r.,

dotyczące badania weterynaryjnego transportów trzody chlewnej na stacjach kolejowych, przystaniach wodnych oraz wyznaczonych na ten cel wyładunkowo - załadowczych.

Nr. Wet./5/289/46.

Wobec urzędowego stwierdzenia zawleczenia zarazy pomoru trzody chlewnej z województwa lubelskiego do obszarów województwa gdańskiego, pomorskiego i poznańskiego oraz niebezpieczeństwa dalszego jej zawlekania, na podstawie art. 108. 1, pkt a, rozp. Prez. Rzeczypospolitej z dnia 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86, oraz poz. 9, rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22. III. 1928 r. o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408) zmienionego rozp. Ministra Rolnictwa i R. R. z dn. 15. IX. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 961) zarządzeń w sprawie badania weterynaryjnego trzody chlewnej na stacjach kolejowych, przystaniach wodnych, oraz wyznaczonych specjalnie na ten cel punktach wyładunkowo - załadowczych i w związku z poleceniem Min. Roln. i R. R. z dn. 7. IX. 46 r. Nr. Wet./3-I-I/5 zarządzam co następuje:

§ 1

Transporty trzody chlewnej (kolejowe, wodne, samochodowe i inne) podlegają badaniu weterynaryjnemu na stacjach kolejowych, przystaniach wodnych, oraz wyznaczonych na ten cel punktach ładunkowo - wyładowczych dla transportów (targowice zwierzęce lub spędy).

§ 2

Badanie wykonuje pow. lekarz weterynaryjny lub inny upoważniony do tego przez Wojewodę.

§ 3

O wyniku badania pow. lek. weterynaryjny winien wystawić świadectwo zdrowia według załącznika wzoru Nr. 2 na każdy wagon lub oddział statku, samochód osobno i dołączyć przynależne świadectwo miejsca pochodzenia, podając na świadectwie zdrowia ich ilość, datę załadowania, numer wagonu, oddziału statku, lub samochodu, oraz liczbę dziennika badania. Co do opisu zwierząt, pow. lek. wet. może powołać się na załączone świadectwa miejsca pochodzenia.

Świadectwa zdrowia winny być zaopatrzone w podpis i pieczęć urzędową pow. lekarza weterynaryjnego.

§ 4

Posiadacz zwierząt winien o zamierzonym załadowaniu zwierząt, podlegających obowiązkowi badania, zawiadomić właściwego lekarza weterynaryjnego najpóźniej na dwanaście godzin przed ładowaniem.

§ 5

Koszty badania ponosi nadawca transportu, które winny być pobierane zgodnie z rozp. Ministra Rolnictwa z dn. 27. III. 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o taryfie opłat za badanie zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 409), zwiększone dwudziestokrotnie.

§ 6

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą w myśl postanowień art. 93 rozp. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. VIII. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673).

§ 7

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Lublin, dnia 18 września 1946 r.

Wicewojewoda

(—) Sokołowski

Poz. 105

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

do Ob. Ob.: Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego, Starosty Grodzkiego w Lublinie oraz Prezydentów miasta Lublina, Chełma i Siedlec

o ulgach taryfowych przy przejazdach samochodami P. K. S.

L. dz. Og. 555/46.

Urząd Wojewódzki przesyła nadesłany tutaj przez Ministerstwo Adm. Publicznej pismem z dnia 25. IX. b. r. L. dz. I. O. Og. 7159/46 odpis pisma Prezydium Rady Ministrów z dnia 7. VIII. 46 r. Nr. O. III/28/6 w sprawie nieistnienia obowiązku stosowania ulg taryfowych dla urzędników państwowych i samorządowych przy przejazdach samochodami P. K. S. — z prośbą o podanie jego treści do wiadomości pracowników Starostw (Zarządów Miejskich) oraz gmin miejskich i wiejskich.

Lublin, dnia 3 października 1946 r.

Za Wojewodę

Zał. 1. **(—) Wł. Borkusiewicz**

Naczelnik Wydziału

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Biuro Organizacji i Spraw Osobowych
Nr. O-III/28/6.

Warszawa, dnia 7 sierpnia 1946 r.

Wg rozdzielnika.

Prezydium Rady Ministrów wyjaśnia, że przedsiębiorstwo „Państwowa Komunikacja Samochodowa“, w myśl obowiązujących przepisów, nie jest obowiązane do stosowania ulg taryfowych dla urzędników państwowych i samorządowych oraz do kredytowania przewozów osobowych lub towarowych na cele administracji publicznej. Zakres ulg stosowanych przez to przedsiębiorstwo ustala taryfa, zatwierdzona przez Ministerstwo Komunikacji.

Dyrektor Biura Organizacji

Spraw Osobowych

(—) Prof. Dr. M. Jaroszyński

Poz. 106.

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

Do Ob. Ob.: Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego.

L. dz. P/3710/46/I.

W Dz. U. R. P. z dnia 20. IX. 46 r. Nr. 43, poz. 250 został ogłoszony dekret z dnia 19. VIII. 46 o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk lub pasów transmisyjnych.

Zgodnie z tym dekretem uzyskania koncesji wymaga prowadzenie następujących przedsiębiorstw:

a) garbarń,
b) zakładów i pracowni do solenia i suszenia skór surowych,
c) zmechanizowanych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych, o ile zatrudniają powyżej 20 robotników na jedną zmianę.

Koncesji na prowadzenie wymienionych przedsiębiorstw udziela Minister Przemysłu, które nie mogą być odstępowane, ani przekazywane osobom trzecim. Obowiązek uzyskania koncesji nie odnosi się do przedsiębiorstw państwowych lub będących pod zarządem państwowym.

Podanie o uzyskanie koncesji należy wnosić do Ministerstwa Przemysłu z zachowaniem drogi służbowej w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie dekretu, to jest do dnia 20 października br.

Do podania winny być dołączone:

a) dowód dostatecznej umiejętności zawodowej,
b) wykaz posiadanych urządzeń technicznych.

Istniejące przedsiębiorstwa, które nie złożą w wyznaczonym terminie podania o uzyskanie koncesji, winny zaprzestać swej działalności i podlegają natychmiastowej likwidacji.

Podlegają likwidacji przedsiębiorstwa, o których mowa, w przeciągu miesiąca od daty doręczenia im odpisu decyzji Ministerstwa Przemysłu, odmawiającej udzielenia koncesji.

Niestosowanie się do postanowień dekretu powoduje odpowiedzialność karno-sądową w myśl art. 5, 6, 7, 8 i 9 dekretu.

Podając Ob. Starostom do wiadomości wytyczne dekretu proszę o bezzwłoczne zawiadomienie zainteresowanych właścicieli przedsiębiorstw, by w wyznaczonym terminie złożyli podanie o udzielenie koncesji.

Lublin, dnia 4 października 1946 r.

Za Wojewodę

(—) W. Gągała

Naczelnik Wydziału Przemysłowego

Poz. 107

Wykaz zachorowań i zgonów

na choroby zakaźne i inne występujące nagminnie na terenie Województwa Lubelskiego, zgłoszonych w czasie od dnia 1 września do dnia 28 września 1946 r.

Powiat	Wieś	Ospa wietrzna ch.	Ospa wietrzna zg.	Dur brzuszny i rzekomy ch	Dur brzuszny i rzekomy zg.	Dur plamisty ch.	Dur plamisty zg.	Dur powrotny ch	Dur powrotny zg.	Czerwonka ch.	Czerwonka zg.	Płonica ch	Płonica zg.	Błonica ch.	Błonica zg.	Odra ch.	Odra zg.	Róża ch.	Róża zg.	Krztusiec ch.	Krztusiec zg.	Nagm. zapal. opon mózgow rdzeniowych ch.	Nagm. zapal. opon mózgow rdzeniowych zg
Biała-Podlaska				3						4		1		8	1	5		1					
Biłgoraj				6								1		2		3				7			
Chełm pow.				8						16		3		2	1	2							
Chełm m.																							
Hrubieszów				13						3		1		6				4		3			
Kraśnik				1						8				5		2		3		4			
Krasnystaw				4						3		3		6				2		1			
Lubartów				3						2		4		8		1						1	
Lublin pow.				6						7				4									
Lublin m.				6						2		5		9		2				1			
Łuków										7		5		2	2	1		1					
Puławy				20						2		2		4		24		3					
Radzyń				12						6		8		5	1	1				1			
Siedlce pow.				11						9		1		6		1						3	
Siedlce m.																							
Tomaszów				11	1	1				1				1									
Włodawa										3				5		1		1					
Zamość				19		1				17		3		6				1					
RAZEM . .				123	1	2				90		37		79	5	43		16		17		4	

Powiat	Nagm. zapal. mózgowia ch.	Nagm. zapal. mózgowia zg.	Heine Medina ch.	Heine Medina zg.	Zimnica ch.	Zimnica zg.	Zakażenie połogowe ch.	Zakażenie połogowe zg.	Gruźlica otw. zgony na gruźlicę ch	Gruźlica otw. zgony na gruźlicę zg	Jaglica ch.	Jaglica zg.	Twardziel ch.	Twardziel zg.	Wąglik ch.	Wąglik zg.	Nosacizna ch.	Nosacizna zg.	Włośnica ch.	Włośnica zg.	Wścieklizna ch.	Wścieklizna zg.	Pokąsania przez zwierzęta chore lub podejrzane o wściekliznę ch.	Pokąsania przez zwierzęta chore lub podejrzane o wściekliznę zg.	Zatrucie ostre produktami spożywczymi ch.	Zatrucie ostre produktami spożywczymi zg.	Choroby zawodowe wyszczególn. ch.	Choroby zawodowe wyszczególn. zg.	Grypa ch.	Grypa zg.	Świnka ch.	Świnka zg.	Tężec ch	Tężec zg.	Lues ch.	Lues zg.	Rzeżączka ch.	Rzeżączka zg.
Biała-Podlaska					1		1		1														1		4										2		1	
Biłgoraj							1		2																										3		1	
Chełm pow.					1																		3										1		1			
Chełm m.																																						
Hrubieszów					1				8																				7						1		2	
Kraśnik					6				1														3												3		2	
Krasnystaw	1								1														1															
Lubartów											1												6										1		6		3	
Lublin pow.			1		1				2		2																								17		25	
Lublin m.									50	6	7																											
Łuków									1																													
Puławy					1				1																				1									
Radzyń					2				2																										3		3	
Siedlce pow.									3														1						1									
Siedlce m.																																						
Tomaszów									6																				3							3	1	
Włodawa																																						
Zamość			1						4														8						2				1					
RAZEM . .	1		2		13		2		82	6	10												23		4				14				3		36		38	

Poz. 108

OGŁOSZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

w sprawie nadania uprawnień mierniczego przysięgłego ob. inż. Piotrowi Kokoszko.

L. Pom. A. Rej./1969/46 r.

Na podstawie ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 454/28) Urząd Wojewódzki Lubelski dekretem z dnia 18 września 1946 r. L. Pom. A./1730/rej. 46 r. nadał Ob. inż. Piotrowi Kokoszko, po odebraniu od niego w dniu 19 września 1946 r. przysięgi, tytuł oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego.

Lublin, dnia 5 października 1946 r.

Za Wojewodę

(—) Inż. Józef Gawron

Naczelnik Wydziału Pomiarów

Poz. 109

OGŁOSZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO LUBELSKIEGO

w sprawie wstrzymania prawa wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego i używania pieczęci z godłem Państwa w związku z pozostawaniem na służbie państwowej.

L. Pom. A/1970/46 r.

Wydział Pomiarów podaje do wiadomości, że:
1) Mierniczemu Przysięgłemu Ob. Bajerowi Michałowi, zam. w m. Puławach,
2) Mierniczemu Przysięgłemu Ob. Barańskiemu Stefanowi, zam. w m. Krasnymstawie,
3) Mierniczemu Przysięgłemu Ob. Brylingowi Wiktorowi, zam. w m. Siedlcach,
4) Mierniczemu Przysięgłemu Ob. Inż. Dorożyńskiemu Leonowi, zam. w m. Tomaszowie

w związku z pozostawaniem na służbie państwowej, stosownie do art. 29, Ustawy z dnia 17. II. 1922 r., o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), nie wolno wykonywać zawodu mierniczego przysięgłego, oraz używać pieczęci z Godłem Państwa przewidzianej art. 10 Ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 46/28, poz. 454) do czasu pozostawania na służbie państwowej.

Lublin, dnia 16 września 1946 r.

Za Wojewodę

(—) Inż. Józef Gawron

Naczelnik Wydziału Pomiarów

B. Publikacje Władz Naczelnych

Poz. 110

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o postępowaniu karno - administracyjnym

(Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365 — Przedruk z Dz. U. Min. Adm. Publ. Nr. 2 z dn. 30. IX. 1945 r.)

z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Przepisy wprowadzające kodeks karny i prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573) oraz przez art. 73 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 listopada 1938 r. Prawo prasowe (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 608).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

Art. 1. Wykroczenia, zagrożone karą nie wyższą niż grzywna (kara pieniężna) trzy tysiące złotych i areszt do 3 miesięcy, niezależnie od kar podatkowych, ulegają dochodzeniu i ukaraniu przez władze administracyjne, jeżeli ustawa dane wykroczenie, wyraźnie przekazuje orzecznictwu władz administracyjnych. Wykroczenia, choćby wyraźnie przekazane ustawą orzecznictwu władz administracyjnych, należą jednak do wyłącznej właściwości sądów, jeżeli popełnione zostały w treści druku.

Ograniczenie powyższej właściwości ze względu na kwotę grzywny nie ma zastosowania, jeżeli wymiar grzywny jest uzależniony od pojedyńczej lub wielokrotnej wysokości szkody, wartości przedmiotu, uszczuplonej należności, albo innej jednostki obliczeniowej, przewidzianej ustawą jako podstawa ustalenia wysokości kary.

Art. 2. Do dochodzenia i karania wykroczeń, wymienionych w art. 1, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej z wyjątkiem tych wypadków, gdy z mocy przepisu szczególnego właściwa jest inna władza administracji państwowej.

Art. 3. Kary za wykroczenia, wymienione w art. 1, mogą być wymierzane jedynie w drodze postępowania karno - administracyjnego, przeprowadzonego według przepisów rozporządzenia niniejszego.

O ile przepisy rozporządzenia niniejszego nie stanowią inaczej, mają w postępowaniu karno - administracyjnym zastosowanie przepisy działów III, V, VI, VII, VIII, IX, X, XV i XVI rozporządzenia Pre-

zydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), a o ile chodzi o wykonanie nakazów i orzeczeń karnych — przepisy działów II, III, IV i VIII rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

Art. 4. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą dochodzenia i karania w sprawach karno-skarbowych w ogóle i w sprawach dyscyplinarnych.

Art. 5. Władza powinna z urzędu przestrzegać swej właściwości. Właściwą jest ta władza, na której obszarze popełniono wykroczenie, nawet wówczas, gdy skutek wykroczenia nastąpił na innym obszarze.

Jeżeliby uzasadniona była właściwość miejscowa dwu lub więcej władz, albo jest wątpliwe, na obszarze której władzy popełniono wykroczenie, natenczas właściwa jest ta władza, która pierwsza wdrożyła dochodzenie.

Art. 6. Władza, która pierwsza otrzymała wiadomość o wykroczeniu, jest dopóty właściwa do jego ścigania, dopóki nie ujawnią się okoliczności uzasadniające właściwość innej władzy.

Art. 7. W razie ujawnienia wykroczenia, przewidzianego w art. 1, władze, urzędy i organa, które je ujawniły lub otrzymały o nim wiadomość, donoszą o tym władzy właściwej (art. 2, 5, 6).

Przy dochodzeniu wykroczeń władze, powołane do ich dochodzenia i karania, posługują się podległymi im organami.

Art. 8. Policja Państwowa może zatrzymać osobę, schwytaną na gorącym uczynku wykroczenia, przewidzianego w art. 1, z powodu obawy ukrywania się:

a) jeżeli jest nieznana, a nie może się wylegitymować, ani w inny sposób nie można ustalić jej tożsamości;

b) jeżeli nie ma w Państwie stałego miejsca pobytu, ani określonego źródła utrzymania;

c) jeżeli pozostaje pod dozorem policyjnym, albo jest przestępcą nałogowym, zawodowym lub recydywistą;

d) jeżeli jest cudzoziemcem i zachodzi uzasadniona obawa, że uchyli się od ścigania;

e) jeżeli tylko przez zatrzymanie można zapobiec skutecznie spełnieniu przestępstwa lub usiłowaniu jego spełnienia.

Zatrzymanego należy niezwłocznie dostawić do właściwej władzy administracyjnej, albo też zwolnić, jeżeli odpadnie powód zatrzymania.

Władza obowiązana jest najdalej w ciągu 24 godzin przesłuchać dostawioną osobę. Dalsze zatrzymanie może nastąpić tylko w wypadkach, przewidzianych pod lit. a — d, na podstawie decyzji sędziego powiatowego (pokoju), uzyskanej w ciągu 48 godzin od zatrzymania na czas konieczny, jednak nie dłuższy, niż przewidziana za popełniony czyn kara pozbawienia wolności główna lub zastępcza, w każdym razie nie dłuższy, niż dni 14.

Przepis powyższy nie wyłącza zastosowania surowszych przepisów ustaw szczególnych.

Poza Policją Państwową, inne organa o charakterze publicznym są uprawnione do zatrzymywania osób, które popełniły wykroczenia, przewidziane w art. 1, w zakresie i w trybie, przewidzianym w ustawach szczególnych.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości może jednak uprawnienia służące według artykułu niniejszego Policji Państwowej przyznać innym organom, powołanym do utrzymania spokoju, bezpieczeństwa lub porządku publicznego, we właściwym im zakresie.

Art. 9. Jeżeli przestępstwo zagrożone jest konfiskatą przedmiotów, władza może dla jej zabezpieczenia zarządzić zajęcie przedmiotów.

Osobie zainteresowanej wydaje się zaświadczenie o zajęciu.

Przedmioty podlegające szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu, albo dające się przechowywać tylko niestosunkowo wielkim kosztem, sprzedaje się w drodze publicznego przetargu. Kwota, uzyskana ze sprzedaży, podlega zajęciu do czasu wydania orzeczenia.

II. Granice właściwości rzeczowej władz administracyjnych i władz sądowych w wypadku zbiegu przestępstw i przepisów.

Art. 10. Jeżeli ten sam czyn wykazuje cechy przestępstwa, ulegające ukaraniu przez władzę administracyjną, a zarazem cechy przestępstwa, ulegającego ukaraniu przez władzę sądową, każda z tych władz orzeka w zakresie swej właściwości. W razie skazania tak w postępowaniu karno-administracyjnym, jak i w postępowaniu sądowym, spośród orzeczonych kar pozbawienia wolności kara surowsza pochłania mniej surową, inne kary orzeczone przez obie władze i skutki skazania, wynikające z obu orzeczeń, pozostają obok siebie w mocy. O pochłonięciu kary pozbawienia wolności orzeka sąd okręgowy, przewidziany w art. 37*) na wniosek skazanego, prokuratora lub władzy administracyjnej, albo z inicjatywy własnej lub sądu, który wyrokował w postępowaniu sądowym.

Art. 11. W wypadku przestępstw, popełnionych oddzielnymi czynami, z których jedne ulegają uka-

*) Obecnie art. 642 K. P. K. (Jednolity tekst: Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 44, r. 1939).

raniu przez władzę administracyjną, drugie przez władzę sądową, każda z tych władz orzeka w zakresie swej właściwości. W razie skazania tak w postępowaniu karno - administracyjnym, jak i w postępowaniu sądowym, nie orzeka się kary łącznej dla kar, wymierzonych w każdym z tych postępowań.

Art. 12. W rozumieniu art. 10 i 11 postępowanie karno - administracyjne obejmuje także postępowania sądowe, wszczęte wskutek żądania przekazania sprawy sądowi według art. 34**).

III. Zbieg przestępstw i przepisów karnych w postępowaniu karno - administracyjnym.

Art. 13. Jeżeli czyn, zagrożony karą, podpada pod kilka przepisów karnych, władza wymierza karę pozbawienia wolności według najsurowszego z tych przepisów, natomiast inne kary według każdego z tych przepisów oddzielnie, także skutki skazania następują według każdego z tych przepisów.

Art. 14. W razie jednoczesnego skazania za wykroczenia, popełnione kilku czynami, podpadającymi pod ten sam przepis, władza wymierza karę w granicach tego przepisu, może jednak karę grzywny podwyższyć ponad wymiar najwyższy, przewidziany w ustawie, nie więcej niż o połowę. Podwyższenie wymiaru nie ma zastosowania do grzywien, określonych w art. 1.

Art. 15. W razie jednoczesnego skazania za wykroczenia, popełnione kilku czynami, podpadającymi pod różne przepisy karne, władza wymierza karę pozbawienia wolności według najsurowszego z tych przepisów, natomiast inne kary według każdego z tych przepisów oddzielnie; także skutki skazania następują według każdego z tych przepisów.

Art. 16. Przepisy art. 14—15 mają zastosowanie także wówczas, gdy po skazaniu za jedno wykroczenie należy wymierzyć karę za inne, popełnione przed wydaniem orzeczenia co do wykroczenia już osądzonego.

Art. 17. Jeżeli w późniejszym orzeczeniu nie zastosowano art. 14—16, władza, która wymierzyła karę najwyższą, wyda na wniosek skazanego lub z własnej inicjatywy orzeczenie uzupełniające. Jeżeli w którejkolwiek ze zbiegających się spraw orzekał sąd, jest on właściwy do wydawania orzeczenia uzupełniającego.

Art. 18. Przepisy art. 13—17 mają zastosowanie także w postępowaniu sądowym wszczętym wskutek żądania przekazania sprawy sądowi według art. 34*).

---

*), **) Obecnie art. 640 K. P. K.

*) Obecnie art. 640 K. P. K.

IV. Postępowanie karno - administracyjne zwyczajne.

Art. 19. Jeżeli doniesienie lub wynik dochodzenia uzasadnia dalsze ściganie, jako też w wypadku, przewidzianym w art. 48, władza wyznacza rozprawę i wzywa obwinionego piśmiennie do stawienia się w wyznaczonym terminie na rozprawę. Władza może w uzasadnionych wypadkach zaznaczyć w wezwaniu, że obwiniony zamiast stawienia się może nadesłać w wyznaczonym terminie piśmienne wyjaśnienie.

Jeżeli obwiniony nie przebywa w miejscu siedziby władzy, władza, o ile nie zachodzą powody wymagające osobistego przesłuchania, spowoduje przesłuchanie obwinionego przez równorzędną lub niższą władzę miejsca jego zamieszkania lub pobytu.

Wezwanie należy doręczyć obwinionemu; wzywając niepełnoletniego lub niewłasnowolnego, — władza obowiązana jest zawiadomić o tym jego ustawowego zastępcę prawnego, o ile jest jej znany.

Art. 20. Ojciec, matka, małżonek lub opiekun (kurator) niepełnoletniego i niewłasnowolnego ma prawo także wbrew jego woli stawiać na jego korzyść wnioski i wnosić środki odwoławcze.

Art. 21. Wezwanie obwinionego na rozprawę ma zawierać — oprócz oznaczenia czynu przestępnego, — uprzedzenie, że w razie niestawienia się władza jest uprawniona zarządzić przymusowe jego sprowadzenie, albo przeprowadzić rozprawę w jego nieobecności.

W wezwaniu należy obwinionemu polecić, aby sprowadził na rozprawę świadków i inne dowody służące do jego obrony, lub też wskazał je władzy pisemnie lub ustnie w takim czasie, by mogły być przez władzę użyte na rozprawie.

Art. 22. Przebieg i wynik rozprawy należy ustalić w protokóle, który ma zawierać następujące dane:

1) oznaczenie władzy,

2) imię i nazwisko, czas i miejsce urodzenia, stan, zatrudnienie i miejsce zamieszkania obwinionego, — o ile okoliczności te dają się ustalić,

3) wyraźne oznaczenie czynu zarzuconego obwinionemu,

4) zaprzeczenie, usprawiedliwienie lub przyznanie się obwinionego,

5) istotne zeznania świadków i znawców i inne wyniki postępowania dowodowego,

6) orzeczenie,

7) krótkie uzasadnienie,

8) pouczenie o środku prawnym,

9) datę orzeczenia,

10) datę ogłoszenia lub doręczenia orzeczenia.

Obwinionemu należy na jego żądanie przedstawić przebieg czynności, dokonanych w jego nieobecności.

Art. 23. Na zasadzie wyników rozprawy władza wydaje orzeczenie uniewinniające lub skazujące.

Orzeczenie obwinionemu ogłasza się, a doręcza wówczas, jeżeli tego zażąda, albo jest niepełnoletni lub niewłasnowolny.

Nieobecnemu przy ogłoszeniu ustawowemu zastępcy prawnemu obwinionego niepełnoletniego lub niewłasnowolnego należy orzeczenie doręczyć z urzędu, o ile jest władzy znany.

W wypadkach szczególnej wagi lub zawiłych wydanie orzeczenia można odroczyć, zawiadamiając o tym obwinionego z nadmienieniem, że orzeczenie zostanie mu doręczone.

Art. 24. Władza może wydać orzeczenie zaoczne, jeśli obwiniony nie stawił się na rozprawę, a władza nie uważa jego obecności na rozprawie za konieczną.

Orzeczenie zaoczne należy obwinionemu doręczyć.

Art. 25. W orzeczeniu skazującym, oprócz danych, wymienionych w art. 22 pod p. p 1, 2, 3, 7, 8, 9, należy podać:

a) oznaczenie czynu, przyjętego za dowiedziony;
b) przepis, naruszony przez ten czyn;
c) wymiar kary oraz podstawę prawną jej wymierzenia;
d) postanowienie o konfiskacie przedmiotu przestępstwa, o ile ona następuje;
e) postanowienia co do kosztów postępowania i ich wysokości;
f) wymiar aresztu zastępczego na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny (art. 26).

W orzeczeniu uniewinniającym nie przytacza się danych, wskazanych w art. 22, p. 8 i w art. 25 lit. a), b), c), e) i f).

Art. 26 — uchylony. Por. art. 30 przepisów wprowadzających kodeks karny i prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. r. 1932, Nr. 60, poz. 573).

Art. 27. Władza administracyjna zarządza wykonanie aresztu zastępczego, oznaczonego w miejsce grzywny, jeśli:

a) grzywna jest nieściągalna, albo
b) ściągnięcie grzywny pozbawiałoby ukaranego lub jego rodzinę niezbędnych środków utrzymania.

Art. 28. Areszt domowy (w mieszkaniu) można stosować jako karę na zasadach, przewidzianych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. o areszcie domowym (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 228). Karę tę można wymierzyć w orzeczeniu lub nakazie karnym.

Art. 29. Konfiskatę przedmiotów można orzec jedynie w wypadkach, przewidzianych w obowiązujących przepisach. Konfiskacie podlegają jedynie przedmioty, należące do obwinionego, o ile przepisy prawne nie stanowią wyjątków. Jeżeli sprawcy nie można ścigać, władza może wydać orzeczenie o konfiskacie samoistnie.

Przedmioty skonfiskowane należy sprzedać w drodze publicznego przetargu, o ile ze względu na ich rodzaj nie podlegają zniszczeniu.

Art. 30. Koszty postępowania (art. 25 lit. e) obejmują:

a) koszty sprowadzenia obwinionego, świadków i biegłych,
b) koszty sprowadzenia, przechowania i sprzedaży zajętych przedmiotów,
c) należytości świadków i znawców,
d) koszty utrzymania tymczasowo aresztowanego,
e) koszty wykonania orzeczenia.

Koszty ściąga się w tym samym trybie jak grzywny.

Koszty nie podlegają zamianie na areszt.

W wypadku skierowania sprawy do sądu (art. 34) *) koszty powyższe będą uwzględnione tak samo, jak koszty i wydatki śledztwa sądowego.

Art. 31. W wypadkach ustawami przewidzianych władza administracyjna niezależnie od orzeczenia z art. 23 orzeka w postępowaniu karno-administracyjnym o obowiązku odszkodowania i oznacza jego kwotę. Jeżeli strona nie jest zadowolona z orzeczenia o odszkodowaniu, może się udać na zwykłą drogę sądową. Pozostają w mocy postanowienia ustaw, które określają terminy udania się na drogę sądową.

Art. 32. Jeżeli z powodu skazującego orzeczenia władzy administracyjnej nie żądano w terminie przekazania sprawy sądowi (art. 34—35) **), orzeczenie staje się prawomocne.

Art. 33. W sprawach, zakończonych prawomocnym orzeczeniem władzy administracyjnej, może nastąpić wznowienie postępowania, jeśli wyjdą na jaw nowe nieznane uprzednio okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, wskazujące na:

1) niesłuszne uniewinnienie lub
2) niesłuszne ukaranie.

W wypadku niesłusznego uniewinnienia wznowienie postępowania dopuszczalne jest tylko dopóty, dopóki przestępstwo nie ulegnie przedawnieniu.

W wypadku niesłusznego skazania wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek ukaranego lub osób, wymienionych w art. 20, a w razie jego śmierci — na wniosek tych osób lub ustawowych spadkobierców.

---

*) Obecnie art. 640 K. P. K.

*) **) Obecnie art. 640 K. P. K.

O wznowieniu postępowania decyduje władza, która wydała orzeczenie. Przeciw odmowie wznowienia przysługuje zażalenie do bezpośrednio wyższej władzy administracyjnej, która orzeka ostatecznie.

V. Postępowanie sądowe w sprawach karno-administracyjnych.

Art. 34 — 44 utraciły moc obowiązującą z dniem wejścia w życie kodeksu postępowania karnego. Obecnie art. 640 — 649 K. P. K. (Por. art. 69 ust. 3 rozp. o post. karno - administracyjnym).

VI. Postępowanie karno - administracyjne nakazowe.

Art 45. Władze, wymienione w art. 2, mogą na podstawie doniesienia władz lub organów urzędowych, opartego na ich własnym spostrzeżeniu, nakładać kary bez przeprowadzenia zwyczajnego postępowania w drodze nakazu karnego, jeżeli uważają za stosowne wymierzyć karę aresztu na czas nie przekraczający dni trzech i karę pieniężną nie wyższą niż 50 złotych.

Przepis art. 25 ma odpowiednie zastosowanie.

Wojewoda może w drodze rozporządzenia upoważnić do nakładania kar w formie nakazów karnych również władze i organa państwowe i samorządowe, podległe powiatowym władzom administracji ogólnej.

Art. 46. Przeciw nakazowi karnemu może skazany wnieść do tej władzy, która nakaz wydała, sprzeciw pisemny lub ustny w ciągu 7 dni po doręczeniu nakazu; w przeciwnym razie nakaz staje się prawomocny.

Art. 47. Władza, która nakaz wydała, odrzuci sprzeciw, wniesiony w terminie spóźnionym. Przepis art. 35 i art. 36 ust. 1*) ma odpowiednie zastosowanie. Jeżeli sąd wyda decyzję stwierdzającą, że sprzeciw wniesiono w terminie, lub orzeknie o przywróceniu terminu, władza administracyjna zarządzi postępowanie zwyczajne.

Art. 48. W razie wniesienia sprzeciwu w terminie lub przywrócenia terminu (art. 46 i 47) władza, wymieniona w art. 2, przeprowadza zwyczajne postępowanie tak, jakby nakazu nie było, przy czym nie jest związana wymiarem kary, orzeczonym w nakazie karnym.

Art. 49. Jeśli sprzeciwu nie wniesiono w terminie (art. 46, 47), nakaz karny podlega wykonaniu jak prawomocne orzeczenie.

Art. 50. Powiatowe władze administracji ogólnej mogą za zgodą właściwego wojewody upoważnić funkcjonariuszów państwowych i samorządowych władz im podległych do nakładania w ich imieniu w drodze doraźnych nakazów karnych grzywien

*) Obecnie art. 640 § 3 i 4 art. 641 § 1 K. P. K.

w granicach nie przekraczających 10 złotych za wykroczenie, określone w upoważnieniu, w razie schwytania winnego na gorącym uczynku, albo gdy nie ma wątpliwości co do osoby przestępcy i jeśli winny oświadczy, że grzywnę uiści bezzwłocznie.

Doraźne nakazy karne są bezimienne, ukarany może jednak żądać podania jego nazwiska w nakazie.

W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny do rąk funkcjonariusza, który ją nałożył, nakaz uważa się za prawomocny, — w przeciwnym razie za niebyły.

Art. 51. Nakazów karnych i doraźnych nakazów karnych nie można stosować, jeśli w myśl obowiązujących przepisów władza winna łącznie z orzeczeniem karnym orzec o odszkodowaniu lub o konfiskacie, albo gdy najniższa kara, przewidziana w ustawie lub rozporządzeniu, które przekroczono, jest wyższa od kar, przewidzianych w art. 45 lub też 50.

VII. Postępowanie karno - administracyjne przyśpieszone.

Art. 52. Jeśli przestępstwa, podlegające ściganiu w postępowaniu karno - administracyjnym, szerzą się w sposób powszechny lub niebezpieczny, Ministrowie: Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości mogą w drodze rozporządzenia wprowadzić na oznaczonym obszarze przyśpieszone postępowanie karno-administracyjne odnośnie do spraw, wymienionych w rozporządzeniu, i na okres czasu nie przenoszący jednego roku. Rozporządzenie to będzie ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 53. Wprowadzenie postępowania przyśpieszonego powoduje, że:

1) terminy, przewidziane w art 34*) i 46, ulegają skróceniu do dni trzech;

2) orzeczenia nie doręcza się; ogłoszenie orzeczenia zastępuje jego doręczenie;

3) sądy wyznaczają rozprawy na czas możliwie najkrótszy, nie później szy niż dni 14, a jeśli oskarżony i świadkowie mieszkają w siedzibie sądu, na czas nie późniejszy niż siedem dni;

4) przepisy o terminach między doręczeniem wezwania oskarżonemu, a dniem rozprawy głównej nie są obowiązkowe;

5) grzywny, wymierzone nakazem karnym lub orzeczeniem administracyjnym, są natychmiast wykonalne.

VIII. Wykonanie orzeczeń i nakazów karnych władz administracyjnych.

Art. 54. Orzeczenia i nakazy karne władz administracyjnych stają się wykonalne z chwilą uprawomocnienia się, o ile rozporządzenie niniejsze (art. 53, p. 5) lub ustawy szczególne nie stanowią inaczej.

*) Obecnie art. 640 § 3 i 4 i art. 641 § 1 K. P. K.

Po uprawomocnieniu się orzeczenia lub nakazu karnego lub o ile orzeczenie lub nakaz są wcześniej wykonalne, władza wzywa skazanego stosownie do treści orzeczenia lub nakazu, aby w ciągu 7 dni uiścił grzywnę i zgłosił się do odbycia kary aresztu. Po upływie tego terminu nastąpi wykonanie przymusowe. Jeżeli skazany jest już zatrzymany, wykonanie przymusowe nastąpi bez wezwania.

Władza może na prośbę skazanego z ważnych powodów zezwolić na odroczenie lub przerwę kary; od tej decyzji nie ma środka odwoławczego.

Wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby umysłowej lub ciężkiej choroby fizycznej skazanego odracza się do czasu wyzdrowienia. Przepis ten dotyczy również kobiet ciężarnych i w ciągu 3 miesięcy po rozwiązaniu, jeśli dziecko zostaje przy życiu.

Wykonanie kar, orzeczonych przez sądy okręgowe w postępowaniu, przewidzianym w części V*), należy do władz sądowych i prokuratorskich według ustaw postępowania karnego, o ile kara nie została już wykonana w całości lub w części przez władzę administracyjną na zasadzie art. 53, p. 5 lub ustaw szczególnych.

Art. 55. Mieszkańcy gmin miejskich i wiejskich, w których nie urządzono jeszcze aresztu gminnego, będą odbywali kary aresztu, wymierzone przez władze administracyjne, w więzieniach ogólnych za zwrotem przez te władze kosztów według taryfy, którą ustala Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia.

Odbywający karę aresztu, wymierzoną w postępowaniu karno - administracyjnym, podlega tym samym rygorom, jak skazany na areszt przez sądy.

Art. 56. Do czasu ogólnego uregulowania sprawy przeznaczenia grzywien, grzywny, wymierzone w drodze postępowania karno - administracyjnego, przypadają na rzecz Skarbu Państwa, o ile poszczególne ustawy nie stanowią inaczej.

To samo dotyczy przedmiotów skonfiskowanych lub kwot uzyskanych za nie przy sprzedaży.

Art. 57. Śmierć skazanego umarza kary, wymierzone w drodze postępowania karno - administracyjnego. Jednakże odszkodowanie, oznaczone w orzeczeniu skazującym, które uprawomocniło się przed śmiecią ukaranego, obciąża spadek.

Konfiskata przedmiotu przestępstwa następuje mimo śmierci ukaranego.

IX. Przedawnienie — administracyjne. Zatarcie skazania.

Art. 58 i 59 uchylone art. 30 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Przepisy wprowadzające Kodeks Karny i prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573).

*) Obecnie art. 640 — 649 K. P. K.

X. Właściwość co do osób wojskowych.

Art. 60. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do osób podlegających sądownictwu wojskowemu w przypadkach, gdy wykroczenie popełnione zostało:

a) podczas wykonywania służby lub w związku z czynnością służbową;

b) w obrębie obiektów, będących w zarządzie lub w dyspozycji władz wojskowych;

c) przeciw władzom lub osobom wojskowym;

d) z równoczesnym naruszeniem przez czyn przepisów wydanych przez władze wojskowe.

W powyższych przypadkach do dochodzenia i ukarania wykroczenia w drodze sądowej lub dyscyplinarnej są powołane właściwe władze wojskowe.

Wykonanie kary pozbawienia wolności, orzeczonej przez władze administracyjne, zarządzają władze wojskowe.

Przepisy art. 34, 35*) i 47 mają zastosowanie do osób, wymienionych w ust. 1, z tą zmianą, że w miejsce sądu okręgowego wstępuje właściwy sąd wojskowy.

Zatrzymując na zasadzie art. 8 ust. 1 osobę wojskową, Policja Państwowa przestrzegać będzie szczególnych przepisów obowiązujących przy zatrzymaniu osób wojskowych.

Zatrzymanego dostawia się do władzy wojskowej, która decyduje o dalszym zatrzymaniu.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. o nakładaniu kar porządkowych, przewidzianych w ustawach o postępowaniu sądowym, na osoby pełniące czynną służbę wojskową oraz o przymusowym sprowadzaniu tychże osób przed sądy powszechne (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 121) ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu karno - administracyjnym.

XI. Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 61. Istniejące przepisy, w myśl których do dochodzenia i karania wykroczeń, wymienionych w art. 1, powołane zostały inne władze administracji państwowej, względnie magistraty**) miast, wymienionych w art. 131 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), nie zostają naruszone postanowieniem art. 2, z wyjątkiem wypadków, gdy wojewódzka władza administracji ogólnej była powołana do orzekania jako instancja odwoławcza.

*) Obecnie art. 640 K. P. K.

**) Obecnie „zarządy miejskie" — por. art. 1 ustawy z dn. 23.III.1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

Kompetencje do dochodzenia i karania przestępstw (art. 2), przysługujące dotychczas na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego miejscowym władzom policyjnym, a na pozostałym obszarze Rzeczypospolitej — władzom i organom państwowym lub samorządowym, podległym powiatowym władzom administracji ogólnej, przechodzą na powiatowe władze administracji ogólnej.

Kompetencje te mogą być władzom i organom, wymienionym w ustępie poprzednim przyznawane w trybie i zakresie przewidzianym w art. 45 i 50 rozporządzenia niniejszego.

Art. 62. Utracił moc obowiązującą.

Por. art. 1 § 2 pkt 10 przepisów wprowadzających K. P. K.

Art. 63. Według przepisów rozporządzenia niniejszego dochodzone i ścigane będą także przestępstwa, należące według ustaw dotąd obowiązujących do właściwości władz administracyjnych, bądź wyłącznie, bądź z zastrzeżeniem drogi sądowej, a w szczególności także przestępstwa, do których z mocy szczególnych przepisów ustaw, dekretów i rozporządzeń, wydanych przez władze polskie, miała dotąd zastosowanie ustawa z dnia 23 kwietnia 1883 r., dotycząca wydawania policyjnych zarządzeń karnych przeciw wykroczeniom (Zb. u. pr. str. 65).

Jeżeli ustawy dotychczasowe przyznają pewnym osobom (art. 34 ust. 1 zdanie 2*) prawo „odwołania" się do sądu, lub prawo żądania „przekazania" sprawy sądowi, należy przez to rozumieć prawo żądania skierowania sprawy na drogę sądową w myśl art. 34*).

Art. 64. Przewidziane w ustawach, określonych w art. 63, kary pozbawienia wolności zastępuje się aresztem do trzech miesięcy, a jeśli termin pozbawienia wolności, przewidziany w ustawie, był krótszy — aresztem w takim wymiarze krótszym. Grzywny, przewidziane w tych ustawach, a przekraczające kwotę 3.000 złotych, ogranicza się do tej kwoty, co jednak nie ma zastosowania, jeżeli wysokość grzywny ma być ustalona w sposób, przewidziany w art. 1 ust. 2.

Ograniczenia, przewidziane w art. 1 i artykule niniejszym, nie mają zastosowania do przestępstw, ulegających ukaraniu w postępowaniu karno - administracyjnym według rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. o stanie wojennym (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 54*) i z dnia 16 marca 1928 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 307)**).

*) Obecnie art. 640 K. P. K.

*) Uchylone ustawą z dn. 23.VI. 1939 r. o stanie wojennym (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 366).

**) Uchylone ustawą z dn. 22. II. 1937 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 108).

Przepis ustępu poprzedniego ma zastosowanie także do ustawy z dn. 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) i do dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 123), z tym, że zamiast więzienia orzeka się areszt***).

Art. 65. Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące grzywien, mają zastosowanie do wszelkich kar pieniężnych, przewidzianych za przestępstwa, ulegające ściganiu w postępowaniu karno - administracyjnym.

Art. 66. Utracił moc obowiązującą.

Por. art. 1 § 2 pkt 7 przepisów wprowadzających K. P. K.

Art. 67. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie dotychczasowe przepisy co do właściwości władz administracyjnych i sądowych i trybu postępowania.

Jednak do odwołania się na drogę sądową od orzeczeń władz administracyjnych, bądź doręczonych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, bądź doręczonych wcześniej, lecz tak, że termin odwołania się upłynął po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, mają zastosowanie art. 34—44*).

Jeżeli w wypadku, przewidzianym w ustępie poprzednim według dawnej ustawy służył do odwołania się termin dłuższy niż 7 dni, to w tym terminie dłuższym można żądać rozpoznania sprawy w myśl art. 34**).

Przepis artykułu niniejszego nie narusza w niczym przepisów art. 66.

Art. 68. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a w zakresie postępowania sądowego także Ministrowi Sprawiedliwości względnie Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 69. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 6 tygodni od dnia ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się wszystkie ogólne lub szczególne postanowienia dotyczące wymierzania kar

***) Ustęp 3 utracił moc obowiązującą wobec uchylenia przepisów karnych ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej przez art. 5 § 1 pkt. 4 przepisów wprowadzających Kodeks Karny prawo o wykroczeniach (Dz. U.R.P. z r. 1932, Nr. 60, poz. 573) oraz dekretu o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji przez art. 57 prawa o broni, amunicji i materiałów wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94/1932 poz. 807).

*) Obecnie art. 640 — 649 K. P. K.

**) Obecnie art. 640 K. P. K.

w drodze administracyjnej, zwłaszcza ust. 1—3 art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszym uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511). Do czasu wejścia w życie jednolitego kodeksu postępowania karnego pozostają w mocy w zastosowaniu do wykroczeń, nie przekazanych szczególnymi przepisami polskimi właściwości władz administracyjnych (art. 63 ust. 1) przepisy §§ 453—458 ustawy z dnia 1 lutego 1877 r. o postępowaniu karnym (Dz. U. Rzeszy str. 253) i ustawa z dn. 23 kwietnia 1883 r. dotycząca wydawania policyjnych zarządzeń karnych przeciw wykroczeniom (Zb. U. Pr. str. 65).

Przepisy art. 34—44 tracą moc z dniem wejścia w życie jednolitego kodeksu postępowania karnego; zamiast przepisów art. 34—44 będą wówczas stosowane odpowiednie postanowienia kodeksu postępowania karnego i przepisów wprowadzających ten kodeks***).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

KOMUNIKAT

O przemianowaniu pośrednictwa p. t. na agencję p. t. w Lublinie. Zarządzeniem Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Lublinie z dnia 9 października r. b. Nr. Org. 33/34, dotychczasowe pośrednictwo pocztowo - telekomunikacyjne ze służbą wyłącznie nadawczą Lublin 3 (Lublin, ul. Kalinowszczyzna Nr. 4/6) zostaje z dniem 1 listopada 1946 r. przemianowane na agencje pocztowo - telekomunikacyjną 3 stopnia.

Agencja połączona będzie z urzędem p. t. Lublin 2.

Godziny urzędowe od 8 do 11 w dni powszednie.

Lublin, dnia 11. X. 1946 r.

Naczelnik Wydziału Ogólnego
(—) Włodz. Borkusiewicz

KONKURS

Wojewódzki Wydział Zdrowia w Lublinie ogłasza konkurs na stanowisko dyrektora Sanatorium dla Płucno - Chorych w Adampolu, pod Włodawą. Jest to sanatorium dla chorych nieprądkujących na 150 łóżek, w pięknym sosnowym lesie, na szlaku Lublin — Włodawa, dobrze wyposażone w bieliznę i inny inwentarz szpitalny oraz aprowizację. Do dyspozycji sanatorium jest sanitarka i cężarówka.

Kandydaci na to stanowisko winni posiadać odpowiednie przygotowanie kliniczne lekarza chorób płucnych i możliwie administracyjne.

Do podania należy dołączyć następujące dokumenty lub uwierzytelnione odpisy:

1. metrykę urodzenia
2. dowód obywatelstwa polskiego
3. dyplom lekarski
4. dowód wykonywania praktyki lekarskiej
5. świadectwa o poprzednich pracach w klinikach, szpitalach, sanatoriach
6. własnoręcznie napisany życiorys
7. świadectwo stanu zdrowia.

Szczegółowe warunki pracy i płacy (b. dobre) będą ustalone w umowie służbowej.

Podania wraz z dokumentami należy nadsyłać pod adresem: Lublin, Wojewódzki Wydział Zdrowia, ul. Cicha 6, dla Sanatorium w Adampolu do dnia 15 listopada 1946 r.

Naczelnik
Wojewódzkiego Wydziału Zdrowia
(—) Dr Wł. Kwit

OGŁOSZENIA

Unieważnia się zagubiony dowód osobisty Nr. 57, wydany przez Inspektorat Szkolny Miejski w Lublinie na nazwisko Bartkiewicz Adela.

—o—

Unieważnia się zagubione dokumenty, jak: dowód osobisty, dowody rejestracyjne na samochód Nr. 31179 marki „G. M. C." oraz trzy metryki. Dowody wydane były na nazwisko Kowala Stanisława.

—o—

Unieważnia się skradzione prawo jazdy Nr. 876, wydane przez Wojewódzki Urząd Samochodowy w Lublinie na nazwisko Dudzińskiego Jana.

—o—

Unieważnia się zagubioną legitymację służbową oraz prawo jazdy na samochód Nr. 4360, wydane przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Lublinie, na nazwisko Zabuli Stanisława.

—o—

Unieważnia się zagubione dokumenty, jak: zaświadczenie rejestracyjne, wydane przez Rejonową Komendę Uzupełnień w Siedlcach w 1944 r., oraz Kennkartę, wydaną przez Zarząd Gminy Łuków, na nazwisko Sosnowskiego Leona.

***) Por. art. 640 — 649 K. P. K.

Cena niniejszego numeru wynosi 20 zł.

Adres **Redakcji i Administracji:** Urząd Wojewódzki w Lublinie, ul. Spokojna 4, pokój 45.

Pierwsza Drukarnia Państwowa w Lublinie